

پیام تشکلهای مستقل کارگری ایران به یکصدوپنجمین اجلاس سازمان بین جهانی کار

ابتدا لازم است از ITUC به خاطر معرفی آقایان محمد جراحی، جعفر عظیم زاده و بهنام ابراهیم زاده (کارگران زندانی) به عنوان نمایندگان از تشکلهای مستقل کارگران ایران در یکصد و پنجمین اجلاس سازمان جهانی کار تشکر کنیم.

متأسفانه حضور آنان در اجلاس ممکن نیست، زیرا جعفر عظیم زاده از آبان ۱۳۹۴ برای گذراندن محکومیت ۶ سال در زندان اوین زندانی است و از روز دهم اردیبهشت ۱۳۹۵ به همراه اسماعیل عبدی از فعالان معلمان ایران با خواست حذف اتهامات امنیتی از پرونده های فعالان صنفی، در حال اعتصاب غذا می باشد. محمد جراحی نیز به ۵ سال زندان محکوم شده و درحالی که به بیماری سرطان تیروئید مبتلاست و با تأیید پزشکان باید بیرون از زندان به مداوای خود ادامه دهد، از سال ۱۳۹۰ بدون برخورداری از هیچ گونه مرخصی در زندان تبریز به سر می برد. بهنام ابراهیم زاده نیز در آخرین سال از حبس ۵ ساله اش، مجدداً به ۹ سال حبس محکوم شده است.

پیام خود را با این پرسش آغاز می کنیم که:

چرا با وجود اعتراض طولانی مدت تشکلهای مستقل کارگران ایران، همچنان کسانی به عنوان نمایندگان کارگری از جانب نهادهایی مانند خانه کارگر، شورای عالی نمایندگان کارگری، کانون عالی انجمنهای صنفی و شورای اسلامی کار در اجلاس های سازمان جهانی کار شرکت می کنند که نه تنها منتخب کارگران ایران نبوده بلکه از اعضای تشکلهای دولتی کارگری هستند که در سرکوب و به انحراف کشاندن مبارزات کارگران ایران دخالت آشکار و مستقیم دارند؟ از این جهت کارگران ایران و نهادهای مستقل کارگری آنان را نه تنها به عنوان نماینده نمی شناسند بلکه بر طبق ماده ۲ اساس نامه سازمان جهانی کار که بر مستقل بودن نهادهای کارگری تاکید دارد، خواهان اخراج آنان از آن اجلاس و خاتمه سیاست های مماشات گرانه با این نمایندگان دروغین کارگران ایران هستند.

در سال گذشته وضعیت کارگران در ایران نه تنها هیچ گونه بهبودی

نیافته، بلکه محدودیت‌ها برای تشکلهای مستقل کارگری و فعالیتهای آنان بیشتر شده است. درحالی که همه نهادهای دولتی که با نام نهادهای کارگری فعالیت آزادانه دارند، غیر از همکاری با ارگانهای امنیتی و حراستی و معرفی فعالین کارگری به ارگانهای مذکور، همکاری و شرکت مستقیم در سرکوب اعتراضات کارگری، به راه انداختن راهپیمائیهای نمایشی به نام کارگر در حمایت از جناحهای در قدرت، تبلیغات و نمایشات فاشیستی علیه کارگران مهاجر افغانستانی به خصوص در روز جهانی کارگر، تیبانی با نمایندگان کارفرمایان و دولت در شورای عالی کار در تحمیل حداقل دستمزد چهار الی پنج برابر زیر خط فقر به کارگران ایران، چیزی در سوابق خود ندارند.

□ دولت ایران نیز به رغم امضاء مقاوله نامه های سازمان جهانی کار که الزام به اجازه ایجاد تشکلهای کارگری مستقل و غیر وابسته به دولت را در خود دارند، اما همچنان تشکلهای مستقل کارگری را به شدت تمام مورد سرکوب قرار می دهد. تنها در مدت یک سال گذشته دهها مورد از بازداشت، محاکمه و زندانی شدن فعالین کارگری ثبت شده است. اتهامات اغلب این فعالان کارگری و صنفی اقدام علیه امنیت ملی یا تبلیغ علیه نظام اعلام می شود در حالی که جرم آنها تنها دفاع از حقوق کارگران است. بسیاری از این دستگیرشدگان با بدرفتاری ها و فشارهای زندان و خشونتهای شدید مواجه اند. سال گذشته شاهرخ زمانی، از اعضای هیات موسس سندیکای نقاشان ساختمانی و عضو شورای نمایندگان کمیته پیگیری برای ایجاد تشکل های مستقل در زندان گوهردشت به دلایل نامعلوم فوت کرد. محمود صالحی از اعضای سندیکای کارگران خباز سنندج و عضو کمیته هماهنگی برای کمک به ایجاد تشکلهای مستقل کارگری به دلیل عدم رسیدگی درمانی و پزشکی و ممانعت از دریافت داروهای ضروری، کلیه های خود را از دست داده و اکنون مجبور به دیالیز است. وی با وثیقه آزاد شده است.

از موارد دیگر سرکوب کارگران ایران می توان به موارد زیر اشاره کرد:

بازداشت و صدور حکم ۶ سال حبس برای جعفر عظیم زاده، صدور حکم ۳ سال و نیم حبس برای جمیل محمدی و بازداشت شاهپور احسانی راد (هر سه نفر از اعضای اتحادیه آزاد کارگران ایران هستند)، بازداشت ابراهیم مددی، صدور حکم ۵ سال حبس برای داوود رضوی، صدور یک سال زندان مجدد برای رضا شهابی (از اعضای هیئت مدیره سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه)، بازداشت و صدور حکم ۹ سال حبس برای محمود صالحی از اعضای سندیکای کارگران خباز سنندج و عضو

کمیته هماهنگی برای کمک به ایجاد تشکلهای مستقل کارگری، بازداشت و آزادی موقت علی نجاتی عضو هیئت مدیره سندیکای کارگران نیشگر هفت تپه با قرار وثیقه، بازداشت و آزادی موقت با قید وثیقه واله زمانی از اعضای سندیکای نقاشان البرز، بازداشت جلیل محمدی فعال کارگری در روز ۱۷ اسفند ۱۳۹۴، بازداشت لطف اله احمدی، نادر رضا قلی و حسین حسن آبادی در مراسم روز جهانی کارگر امسال در سنندج، بازداشت حسین آذرگشسب معلم و عضو جمعیت دفاع از کودکان کار و خیابان و سید رسول طالب زاده و ناصر محرم زاده از اعضای سندیکای رانندگان شرکت واحد در مراسم روز جهانی کارگر امسال در تهران.

احضار سید جلال حسینی، سید انور معطر فعالین کارگری، رحمان کاردار، حسین مرادی و عباس اندریانی از اعضاء کمیته هماهنگی برای کمک به ایجاد تشکلهای کارگری، منصور کریمی، خلیل کریمی، شیت امانی، طیب چتانی، مظفر صالحی نیا از اعضاء اتحادیه آزاد کارگران ایران در آستانه روز جهانی کارگر ۱۳۹۵

□ در کنار این فشارهای مضاعف برای کارگران و تشکل های مستقل کارگری، نهادهای دولتی و حکومتی تلاش می کنند تا تشکلهای گوش به فرمانشان را بر کارگران تحمیل کنند، تشکل هایی که بدون رای کارگران و بدون ساز و کارهای انتخابی مستقل، به وجود آمده اند و برخی از آنها تنها بر روی کاغذ وجود دارند؛ تا بتوانند در سطح بین المللی و در اجلاسهای سازمان جهانی کار مشروعیت به دست آورند. به عنوان مثال در حالی که فضای کارخانه های خودروسازی همچون سالهای قبل پلیسی و نظامی است و بسیاری از مدیران این واحدهای تولیدی از اعضای ارگانهای نظامی هستند، خبر تاسیس اتحادیه کارگران خودرو سازیها از جانب رسانههای دولتی منتشر می شود. بسیاری از این اتحادیه های غیر واقعی، تحت پوشش و زیرمجموعه خانه کارگر محسوب می شوند مانند اتحادیه زنان کارگر که بخش زنان خانه کارگر است و ...

□ حداقل حقوق اعلام شده برای کارگران در سال گذشته، کمتر از ۴ برابر زیر خط فقر اعلام شده از طرف خود نهادهای حکومتی (۱۰۰۰ دلار) است. تحمیل افزایش ۱۴ درصدی دستمزدها به بهانه کمبود نقدینگی و جلوگیری از افزایش تورم عنوان می شود، اما هم زمان حقوق مدیران دولتی به میزان ۵۰ درصد افزایش می یابد در حالی که دریافتی این مدیران ده ها برابر کارگران است. این نابرابری ها باعث افزایش و گسترش فقر و سیه روزی کارگران و خانواده هایشان است. این فشارهای اقتصادی سبب افزایش بیش از حد کودکان کار در

ایران شده است. به گزارش منابع مستقل بیش از ۷ میلیون کودک کار با کمترین دستمزدها در ایران مشغول به کار هستند.

□ حقوق های معوقه همچنان به روال عادی در واحدهای تولیدی و صنعتی ایران تبدیل شده است. دستمزد و حقوق صدها هزار کارگر با تاخیرهای چند ماهه و یا حتی چند ساله روبرو است. از این جهت این کارگران و خانواده هایشان تحت فشارهای سنگین بوده و در صورت مطالبه حقوق خود پس از چند ماه با خطر دستگیری، زندان و اخراج مواجه اند. لیست زیر بخشی از نحوه مقابله با کارگران معترض در ایران است:

به گلوله بستن کارگران معترض بیکار روستای شهروئی بهبهان و زخمی شدن دو نفر و کشته شدن یک نفر به نام مرتضی فرج نیا در روز ۲۴ آبان ۱۳۹۴ بازداشت ده نفر از کارگران فازهای ۲۲، ۲۳ و ۲۴ عسلویه در روز ۲۲ دی ۱۳۹۴ که با دادن تعهد آزاد شدند. بازداشت دوازده نفر از کارگران سیمان دورود در روز ۲۷ دی ۱۳۹۴ بازداشت بیست و هشت نفر از کارگران اخراجی مس خاتون آباد در روز ۶ بهمن ۱۳۹۴ بازداشت ده نفر از کارگران مجتمع مس میدوک در شهر بایک استان کرمان در روز ۱۵ فروردین ۱۳۹۵ محاکمات مکرر نه کارگر سنگ معدن بافق در سال ۱۳۹۴ و ۱۳۹۵ لازم به ذکر است که همه کارگران بازداشت شده موقتا با سپردن وثیقه تا زمان محاکمه و صدور حکم آزاد می باشند. آخرین مورد این برخوردها نیز اجرای حکم شلاق و جزای نقدی برای ۱۷ نفر از کارگران معدن طلای آقدره است .

□ انواع تبعیض های آشکار و پنهان برای زنان کارگر، کارگران مهاجر و اقلیت های قومی و ملی و مذهبی به شدت در جریان است. نهادهای دست ساز دولتی که خود را نماینده کارگران ایران جا می زنند از سردمداران تقویت افکار فاشیستی علیه این اقلیت ها، به خصوص کارگران مهاجر افغانستانی در ایران هستند. این کارگران دستمزدهایی بسیار پایین تر از حداقل حقوق اعلام شده را دریافت می کنند و از هیچ گونه حمایت های قانونی برخوردار نیستند.

مسایل و موضوعاتی که در بندهای فوق اشاره شد بخش هایی از وضعیت و شرایط حقیقی زندگی طبقه کارگر و پیشروان آن در ایران را نشان می دهد. واقعیاتی خلاف ادعاهای مقامات ایرانی در مجامع بین المللی مبنی بر رعایت حقوق کارگران، را به اثبات می رسانند. با توجه به این اجحافات فاحش و بی حد و حصری که در حق کارگران ایران صورت می گیرد، ما مصرانه خواهان منع حضور عوامل شوراهای اسلامی کار، خانه کارگر و دیگر تشکلهای دولتی و ضد کارگری در اجلاس سازمان جهانی کار می باشیم و همچنین رفع ممنوعیتهای موجود سر راه حضور

نمایندگان واقعی کارگران ایران هستیم.

اتحادیه آزاد کارگران ایران
انجمن صنفی کارگران برق و فلز کار کرمانشاه
کانون مدافعان حقوق کارگر
کمیته پیگیری ایجاد تشکل های کارگری